نگاه

نگرش اشتباه ورزشکار را به مهاجرت وامی‌دارد

غفار تشکری
روانشناس ورزشی

علل مهاجرت ورزشکاران یا پناهنده شدن برخی از آنها را قبل از هر چیز باید در بحث‌های روانی دنبال کرد. باید دید چه شرایطی برای ورزشکار پیش می‌آید که وطن خود را به عنوان علویت کنار می‌گذارد و سختی‌های مهاجرت و زندگی در غربت را به جان می‌خرد. در گفت‌وگو با این ورزشکاران اغلب شاخص‌ترین دلیلی که برای اتخاذ چنین تصمیمی بدان اشاره می‌شود این است که تحت فشار روانی بودند. اینکه به جای ورزش باید به هزاران مورد دیگر فکر کنند که مورد پسند مدیران و در تضاد با شخصیت آنها بوده، به طوری که نمی‌توانستند آنطور که باید روی ورزش تمرکز کنند. تمرکز مدیران روی مسائلی جز ورزش در کنار کمبود امکانات، سیستم پاداش و تبعیض، ورزشکار را به جایی می‌رساند که تصمیم به رفتن می‌گیرد. سیستم ورزشی ما هیچ حمایت روانی از ورزشکاران حتی در سطوح بالا(ورزش قهرمانی) ندارد. برای المپیک توکیو هم که گفته می‌شد از روانشناس برای رشته‌های مختلف استفاده شده، حتی یک روانشناس در مقابل نفرات اضافی که کاروان اعزامی به المپیک توکیو را همراهی کردند حضور نداشت. متأسفانه ورزشکار زمانی برای ما اهمیت دارد که مدال بگیرد و بتوانیم کنار او عکس یادگاری بگیریم. وقتی عملکرد یک ورزشکار پایین می‌آید کنار گذاشته می‌شود. وقتی نگرش دیگری دارد کنار گذاشته می‌شود که این مسائل می‌تواند روحیه و انگیزه ورزشکاران را به شدت تحت تأثیر قرار دهد، مگر یک ورزشکار چقدر تحمل روانی دارد. برای مقابله با شرایط موجود باید نگرش مدیران ورزشی به ورزشکار تغییر کند و این تغییرات در سیستم تصمیم‌گیری جدید تعریف شود. اول باید یک تصویر درست از ورزشکار در ذهن داشته باشیم، نه اینکه فقط نگرش ورزشکار را تغییر دهیم. اگر نگاه ما به عنوان یک مسئول به اصول حرفه‌ای ورزش تغییر کند، دیگر کسی وطن خودش را ترک نمی‌کند. ۹۰ درصد ورزشکارانی که رفتند با شنیدن اسم ایران اشک از چشمان‌شان جاری می‌شود. این یعنی دل اکثر آنهایی که مهاجرت کرده‌اند همچنان پیش ایران است. پس چرا با تغییر نگرش، مانع از مهاجرت هرچه بیشتر ورزشکاران نشویم. البته در کنار تغییر نگرش باید در زمینه مهیا کردن امکانات ورزشی هم بازنگری‌هایی انجام شود. در گفت‌وگویی کوتاه با ورزشکاران به وضوح می‌توان دریافت که در برخی از رشته‌ها، به‌ویژه در زمینه‌های پایه، امکانات فاجعه است و البته سیستم پاداش‌ها که ارتباط مستقیمی با انگیزه ورزشکار دارد. بی‌توجهی به عملی شدن وعده‌های داده شده در کنار تبعیض در پرداخت پاداش‌ها آثار مخربی دارد. پاداش‌ها نه به اندازه حسن یزدانی‌ها درشت باشد، نه به ورزشکار همان رشته که در همان سطح مدال آورده، کارت هدیه ۵۰۰ هزار تومانی بدهیم. این سیستم تبعیض‌ها بسیار تأثیرگذار است. برخی از ورزشکارانی که این موفقیت‌ها را به دست می‌آورند مانند بعضی دیگر از ورزشکاران دیده نمی‌شوند. این همان تبعیضی است که باید در راستای تغییر نگرش مدیران به ورزش و ورزشکار برداشته شود تا بیش از این شاهد اتفاقات ناگواری چون مهاجرت ورزشکاران نباشیم.

بسیج

حامد قهرمانی

رئیس سازمان ورزش بسیج در گفت‌وگو با «جوان»

میرافضل: می‌خواهیم به ورزش کشور کمک کنیم

رئیس جدید سازمان ورزش بسیج با تشریح برنامه‌های خود بر توسعه ورزش بسیج در سه بعد ورزش همگانی، قهرمانی، حرفه‌ای و رشد و توسعه پایگاه‌های استعدادیابی ورزشی تأکید کرد.

فخرالدین میرافضل، رئیس سازمان ورزش بسیج در گفت‌وگو با «جوان» ضمن تأکید بر اهمیت توسعه ورزش بسیج به عنوان یکی از شاخصه‌های مهم پرورش استعدادهای ناب ورزشی گفت: «در نظر داریم در سه بعد ورزش همگانی، قهرمانی و حرفه‌ای پیشرفت داشته باشیم و سطح کنونی ورزش بسیج را ارتقا دهیم. بهترین‌های ورزش بسیج در این سه حوزه باید ارتقا پیدا کنند تا بتوانند به موفقیت‌های خود ادامه دهند. برای رسیدن به این هدف لازم است نظام‌مند عمل کنیم و با برنامه پیش برویم. باید هم از نظر کیفی و هم به لحاظ کمی ارتقا پیدا کنیم. آنچه تاکنون انجام شده کارهای بزرگ و خوبی بوده، اما ظرفیت بسیج و پتانسیل موجود در آن بسیار بالاتر است و می‌توان کارهای بزرگ‌تری در آن، حتی برای توسعه ورزش کشور انجام داد.»

میرافضل با اشاره به لزوم توسعه کارهای نرم‌افزاری در ورزش بسیج ادامه داد: «باید شناسنامه ورزشی بسیجیان را ایجاد کنیم تا مشخص شود که هر ورزشکار بسیجی در چه سطحی قرار دارد و تا کجا می‌تواند پیشرفت داشته باشد. به این ترتیب می‌توانیم به ورزش سپاه، نیروهای مسلح و ورزش کشور کمک شایان توجهی کنیم که این هم از جمله اهداف مهم ماست. ضمن اینکه باید به ورزش‌های کاربردی نیز توجه ویژه داشته باشیم، ورزش‌های رزمی و ورزش‌های ویژه نیروهای مسلح از جمله کوهنوردی، شنا و تیراندازی، البته در کنار این توسعه‌ها باید توجه به امور فرهنگی هم داشته باشیم.»

رئیس سازمان ورزش بسیج گفت: «برای تحقق منویات مقام معظم رهبری باید امور فرهنگی را در کنار تمام برنامه‌های خودمان گسترش دهیم، چراکه این مسئله مهم‌ترین مقوله در کنار ورزش است. سعی داریم فرهنگ پهلوانی و اخلاق‌مداری را در ورزش توسعه دهیم و این اتفاق رخ نمی‌دهد، مگر آنکه ابتدا از خودمان شروع کنیم. باید در کنار توسعه ورزش بسیج به صورت جدی کار فرهنگی هم انجام دهیم. هدف ورزش بسیج، پرورش ورزشکاران اخلاق‌مدار و با سیرت پهلوانی است که اگر موفق به انجام این مهم شویم، ورزش بسیج را در ریل درست آن پیش خواهیم برد. برای ما اول اخلاق‌مداری و پهلوانی مهم است و بعد موفقیت در میدان ورزشی.»

وی با اشاره به اهمیت وجود پایگاه‌های استعدادیابی ورزش بسیج در سطح کشور و اهمیت تقویت آنها افزود: «در این خصوص نیازمند کار مطالعاتی هستیم. پایگاه‌های استعدادیابی در سطح کشور پراکنده هستند و طی سال‌های گذشته عملکرد قابل قبولی هم داشته‌اند. با این حال باید آسیب‌شناسی کنیم و ببینیم که اگر موفق بوده‌اند با همین روند و توسعه بیشتر به کارشان ادامه دهند و اگر موفق نبوده‌اند علل را جست‌وجو کنیم و درصدد رفع آنها برآییم. به‌طور حتم سطح این پایگاه‌ها در تمام نقاط کشور یکی نیست و ممکن است برخی موفق و برخی ناموفق بوده باشند که باید در این زمینه کار مطالعاتی درست انجام دهیم.»

ورزش دلسوز می‌خواهد، نه سخنران حماسی!

از خودی بیشتر می‌خوریم تا بیگانه

گزارش
دنیا حیدری

گرفتن تیربار روی آنها که جلای وطن کردند کار سختی نیست، اما زیر سؤال بردن ورزشکاری که عطای حضور در تیم ملی کشورش را به لقای آن بخشیده راه‌حل این معضل نیست تا وقتی مقصران اصلی هرگز فکر مهاجرت به ذهن‌شان هم خطور نمی‌کند.

تعارف را باید کنار گذاشت. یک‌بار برای همیشه باید صریح و واضح مقصران این داستان تکراری را مخاطب قرار داد برای بسته شدن این پرونده. مسئله امروز، نه مهاجرت پرسیا جهانفکریان است و نه پشت‌پایی که یکتا جمالی بعد از تاریخ‌سازی در وزنه‌برداری به تیم ملی زد. مسئله تک‌تک آنهایی هستند که امثال جمالی و جهانفکریان را در این مسیر قرار دادند و شرایط را برای جدایی نخبه‌های ورزشی کشور مهیا کردند. پهن کردن دام بیشتر شبیه بهانه و توجیه است و راه‌فراری برای آقایانی که باید در این راستا پاسخگو باشند، اما با نطق حماسی، سعی در بیرون کشیدن خود از این مهلکه دارند.

می‌توان تک‌تک ورزشکارانی را که از کشور رفته و زیر پرچم کشوری دیگر مسابقه می‌دهند، خائن قلمداد کرد. می‌توان آنها را فریب‌خورده‌هایی معرفی کرد که زرق و برق یا حتی وعده‌های پوچ دیگر کشورها چشم‌شان را کور کرده، اما ردیف کردن این الفاظ تحقیرآمیز برای کوچک شمردن تصمیم آنها که ورزش ایران را رها کرده و رفته‌اند، چه کمکی به پایان دادن به این تراژدی تلخ می‌کند!

دلیل اصلی این اتفاق تلخ را می‌توان به سادگی و با گوش دادن به گله‌های قهرمان المپیک دریافت. حرف‌های او بی‌شباهت به گله ورزشکارانی نیست که جلای وطن کرده‌اند. یکتا جمالی بعد از تبدیل نخستین مدال برنز وزنه‌برداری بانوان ایران به نقره و تاریخ‌سازی دوباره راهش را جدا می‌کند، اما توجه‌ها به او (هرچند منفی و در راستای توبیخ) به مراتب بیشتر از قهرمان وزنه‌برداری جوانان جهان است که هیچ مسئولی را در بازگشت به کشور در فرودگاه نمی‌بیند! داستانی تکراری که نشان می‌دهد نه ایستادن بر بالاترین سکوی افتخار ورزشی دنیا(قهرمانی المپیک) و نه کسب خوشرنگ‌ترین مدال جهانی تغییری در اصل ماجرا ندارد و بی‌توجهی به ورزشکاران و مدال‌آوران، حرف اول و آخر را در ورزش ایران می‌زند. بی‌توجهی که بیش از ۹۰ درصد قهرمانان با دلخوری از آن یاد می‌کنند، بی‌آنکه تغییری در نوع نگرش آقایان ایجاد شود. همان‌هایی که بعد از رسیدن کارد به استخوان قهرمانان، یاد پرچم و خاک و عرق به آن می‌افتند. درست بعد از گذشتن کار از کار که گاهی به مهاجرت ورزشکاران ختم می‌شود و گاه نیز به بوسیدن و کنار گذاشتن ورزش قهرمانی!

چاره اما نه مصاحبه‌های سخیف آقایانی است که خود مقصر ردیف اول رقم خوردن این اتفاق‌های تلخ هستند، نه گرفتن نوک تیز انتقادها به سمت آنهایی که قید افتخارآفرینی برای پرچم پرافتخار ایران را زده‌اند. چاره روی کار آمدن مدیران دلسوز است، افرادی که به جای مصاحبه‌های حماسی در راستای موفقیت ورزش کشور گام بردارند و با مهیا کردن شرایط، چه به لحاظ روحی و چه امکاناتی این زنجیره را پاره کنند، چراکه بی‌هیچ شک و تردیدی ورزشکاری که از هر لحاظ تأمین باشد هرگز فریب دام‌های پهن شده را نمی‌خورد، چراکه ما از خودی می‌خوریم، نه بیگانه.

شاید مدالم برای مسئولان ارزشی ندارد

چهره

علیرضا یوسفی، وزنه‌بردار فوق‌سنگین ایران در یونان کولاک کرد. رسیدن به عنوان قهرمانی با کسب سه طلا و شکستن رکورد دوضرب جوانان جهان با مهار وزنه ۲۳۹ کیلویی موفقیت قابل توجهی بود، اما گویا نه آنقدر که مسئولان را موظف به استقبال از قهرمان وزنه‌برداری جوانان ایران کند: «خیلی دیر متوجه اعزام به مسابقات قهرمانی جوانان جهان شدیم و همین باعث شد به‌رغم تمریناتی که زیر نظر علی حسینی داشتم با حدود ۶۰ تا ۷۰درصد آمادگی راهی یونان شوم و نتوانم در حرکت یک‌ضرب با آمادگی که می‌خواستم روی تخته بروم. البته از عملکرد خود و ثبت وزنه ۱۷۷ کیلوگرم راضی هستم. در تمرینات وزنه‌هایی بیش از ۱۹۰ کیلوگرم را مهار کرده بودم، اما چون در یونان به دنبال کسب طلا بودم، نمی‌توانستم ریسک کنم. برای دوضرب نیز برنامه‌ام این بود که ابتدا طلای خودم را قطعی کنم و سپس دنبال رکوردشکنی در جوانان جهان باشم. موفقیتی که به لطف خدا رخ داد تا شرمنده مردم نشوم. با این حال به نظر می‌رسد نه مدال‌ها و عنوانی که کسب کردم و نه رکوردشکنی که در مسابقات قهرمانی جوانان جهان زدم برای مسئولان اهمیت داشته باشد، چراکه وقتی به ایران آمدم هیچ مسئولی به استقبالم نیامد! ناراحت نیستم، من به عنوان ورزشکار وظیفه خودم را انجام دادم و تلاش می‌کنم که در سال‌های آینده رکوردم را ارتقا دهم و دست از تلاش هم برنمی‌دارم. اما شاید برای مسئولان ارزشی نداشته که نیامدند، مهم نیست، مردم و بعد خانواده‌ام برایم مهم بودند که آمدند. مسئولان هم حتماً صلاح ندانستند که بیایند.»

به سادگی از کنار مدال المپیک گذشتند

چهره

حمایت و توجه مهم‌ترین مطالبه ورزشکاران از مسئولان است. مسئله حائز اهمیتی که حتی صدای قهرمان تیراندازی المپیک را هم درآورده است: «برای همه حتی بی‌سوادترین فرد این مملکت روشن شده که تیراندازی رشته‌ای مدال‌آور است. بنابراین می‌طلبد که بیشتر روی آن سرمایه‌گذاری شود. برای بالا بردن سطح کیفی و کمی عملکرد تیراندازان جای کار هست. این موضوع می‌طلبد که کادر فنی با انرژی و انسجام بیشتری تمرینات و اردوها را ادامه دهد. ما به اردوهای داخلی و خارجی نیاز داریم. تغییرات آب و هوایی و فاصله زیادی که در جام جهانی برزیل تجربه کردیم در ذهن و عملکرد ورزشکاران بی‌تأثیر نبود. به همین منظور اکنون باید مقدمات بهتر و حمایت فدراسیون، کمیته ملی المپیک و وزارت ورزش از این رشته بیشتر شود. بحث فشنگ و مهمات بحث سنگینی است، خصوصاً که در بحث خرید سلاح به دلیل تحریم‌ها کار بسیار سخت است و فدراسیون باید خودش را بیرون از مرزها محک بزند که ببینیم چقدر می‌تواند وارد خرید سلاح شود و چقدر می‌تواند مهمات وارد کند. البته فدراسیون به تازگی دستخوش تغییرات شده و سردار قربانی نیز با قاطعیت می‌گوید نگران منابع مالی برای اعزام، سفرها، امکانات و خریدها نباشید، اما باید دید در عمل چه اتفاق مثبتی برای تیراندازی رخ می‌دهد، خصوصاً که به نظر می‌رسد پروپاگاندایی هست که می‌خواهند افراد یا رشته‌های خاصی را مطرح کنند. شاید هم این مدال برای‌شان اهمیتی نداشت که به سادگی از کنار آن گذشتند. درحالی که تاریخ‌سازی در المپیک توکیو با کسب نخستین طلای تیراندازی در اولین روز برگزاری بزرگ‌ترین رویداد ورزشی دنیا نشان از پتانسیل بالای تیراندازی دارد و لزوم توجه و حمایت بیشتر از این رشته.»

وسلین وویووویچ، سرمربی جدید تیم‌ملی هندبال از حضور در ایران خوشحال است

حرف آخر را من می‌زنم

هندبال
شیوا نوروزی

سرمربی مونته نگرویی تیم‌ملی هندبال از عقد قرارداد با فدراسیون ایران رضایت کامل دارد و معتقد است اگر ترافیک کمتر شود زندگی در ایران ایده‌آل خواهد بود. نشست خبری وسلین وویووویچ روز گذشته برگزار شد و او از اهدافش برای موفقیت تیم‌ملی کشورمان گفت.

وسلین وویووویچ در اولین گفت‌وگویش با اصحاب رسانه بسیار خونگرم بود و صریح و بااحساس از هدف‌هایش برای پذیرفتن هدایت هندبالیست‌های ایران صحبت کرد. او ابراز امیدواری کرد به زودی قرارداد بلندمدتش با فدراسیون کشورمان منعقد شود. سرمربی تیم‌ملی در ابتدای صحبت‌هایش به پتانسیل بالای هندبال ایران اشاره داشت: «از حضور در ایران خوشحالم. زمان کمی در ایران بودم، یک هفته از لیگ و فینال رقابت‌ها را دیدم و از امکانات اصفهان و تهران بازدید کردم. از نظر هندبال امکانات خوبی داریم. نکته مثبت دیگر اینکه رئیس فدراسیون به هندبال علاقه زیاد دارد. متأسفانه بازی‌های هانگژو لغو شد و از اعزام یا عدم اعزام به بازی‌های همبستگی کشورهای اسلامی اطلاعات کافی نداریم. هدف ما موفقیت در بازی‌های همبستگی کشورهای اسلامی و جنگیدن برای مدال رقابت‌های آسیایی بود. بعد از تعویق بازی‌های آسیایی، حالا هدف بعدی جنگیدن برای مسابقات جهانی است.»

وسلین با تأکید بر استفاده از همه پتانسیل موجود معیارهایش برای انتخاب ملی‌پوشان را اعلام کرد: «وقتی سرمربی اسلوونی بودم، ۱۸ بازیکن خارج از کشور و لژیونر بودند. شرایط اسپانیا و فرانسه هم همین است، اما ایران شرایط بهتری دارد و شاید ۱۵ بازیکن ایرانی لژیونر باشند. عملکردشان را رصد می‌کنم و با آنها در تماس هستم. همه خوشحالند و می‌خواهند برای پرچم‌شان بجنگند. بازیکنی که با قلبش برای تیم کشورش بجنگد درهای تیم ملی به رویش باز است. کاری به معیار مربیان قبلی ندارم، برای من همه یکسان هستند و تقسیم‌بندی لژیونر، بازیکن داخلی، جوان یا باتجربه معنا ندارد. از نظر من فقط خوب یا بد مهم است. بازیکنی که در دسته خوب باشد به تیم ملی دعوت می‌شود. بازیکنان باهوش و تکنیکی زیادی در ایران هستند. از نظر من بازیکنان ایرانی مشکلی برای رقابت با بهترین‌های جهان ندارند. واقع گرا هستم و با ظرفیت‌های موجود پیش می‌روم.»

سرمربی جدید تیم‌ملی هندبال در ادامه از اشتیاقش برای موفقیت با ایران و یاد گرفتن درس‌های جدید گفت: «خیلی‌ها بعد از امضای قرارداد از من پرسیدند چرا به ایران می‌روم. گفتم همه افتخارات را به دست آورده‌ام، ولی تاکنون هیچ موفقیتی با ایران کسب نکردم، این بزرگ‌ترین انگیزه من است. در انتخاب بین تیمی که همیشه برنده بوده با تیمی که قبلاً خیلی افتخاری نداشته، همیشه دومی را انتخاب می‌کنم، چون در مورد دوم اگر به موفقیت برسید بسیار به چشم می‌آید. هر کسی بگوید دیگر چیزی برای یادگیری ندارم، قطعاً دیوانه است. با کمک دستیارانم می‌توانیم به پیشرفت تیم‌ملی کمک کنیم. زمانی که من به دستیارانم احترام بگذارم و برای‌شان ارزش قائل شوم، آنها هم به من احترام می‌گذارند.»

وی با اشاره به اینکه از مشکلات اقتصادی ورزش ایران خبر دارد، صعود به بازی‌های المپیک را نیازمند داشتن برنامه بلندمدت خواند: «برای رسیدن به اهدافی چون صعود به المپیک به برنامه بلندمدت چهار تا شش سال نیاز است. از مشکلات اقتصادی آگاهی دارم، اما کمیته ملی المپیک و وزارت ورزش باید از هندبال حمایت کنند. هیچ فدراسیونی در آسیا این افتخارات را کسب نکرده است.»

وویووویچ در پایان تیم‌ملی را به یک خانواده تشبیه و خود را پدر این خانواده معرفی کرد: «خیلی به اتفاقات گذشته توجه نمی‌کنم. ما و تیم ملی یک خانواده هستیم. نقش پدر را دارم و وظیفه‌ام منصف بودن با خانواده است. از طرفی بازیکنان هم باید بدانند حرف آخر را پدر خانواده می‌زند. از بازیکنان هم می‌خواهم همیشه سروقت در تمرینات حاضر باشند.»

درخواست حمایت

رئیس فدراسیون هندبال نیز با تشریح شرایط این رشته از مسئولان کمیته‌ملی المپیک و وزارت ورزش خواستار حمایت‌های بیشتر شد. علیرضا پاکدل از موفقیت‌های تیم‌های ملی هندبال صحبت کرد: «پس از هشت سال توانستیم سهمیه حضور در جهانی را بگیریم. وسلین کارنامه خوبی دارد و در تیم‌های بزرگی کار کرده است. هدف اصلی ما رفتن روی سکوی بازی‌های آسیایی ۲۰۲۲ بود که متأسفانه این رقابت‌ها لغو شد. هدف بعدی ما موفقیت در جهانی سوئد – لهستان است و برای دومین بار حضور در این رقابت‌ها را تجربه می‌کنیم. تلاشمان حضوری متفاوت و آبرومند در مسابقات جهانی است. تاکنون تیم‌های ملی هندبال شش سهمیه مسابقات جهانی را به ارمغان آورده‌اند، موفقیتی که هیچ تیم آسیایی به آن دست نیافته است. به خاطر اعزام‌های آسیایی و جهانی خاص‌ترین و سخت‌ترین سال پیش‌روی هندبال کشور خواهد بود، به همین دلیل نیازمند حمایت ویژه هستیم. هنوز بودجه سال نه در کمیته و نه در وزارت مشخص نشده و امیدواریم اهمیت موضوع را درک کنند. برای رسیدن به اینجا سختی‌های زیادی را کشیدیم. روزی که آمدیم بی‌ثباتی مدیریتی بود و بدهی‌های سنگین. طرف هندبال نباید کوچک دیده شود. منتظر حمایت متفاوت هستیم. امسال به ۴۰ میلیارد تومان بودجه نیاز داریم، یک بخش از سوی ما و بقیه از سوی وزارت و کمیته باید تأمین شود. قرارداد وسلین ۱۰ ماهه و تا پایان مسابقات جهانی است. اگر توافق شود همکاری ادامه پیدا می‌کند.»

یادداشت

فریدون حسن

مشکل ورزش تویی جناب مسئول

طی روزهای گذشته جامعه ورزش کشور و افکار عمومی به شدت تحت تأثیر خبر پناهندگی یکتا جمالی، بانوی وزنه‌بردار و مدال‌آور کشورمان بود. اتفاقی که با اظهارنظر یکی از مسئولان ورزش کشور ابعاد وسیع‌تری به خود گرفت و حالا با انتشار اولین حرف‌های یکتا جمالی باز هم داغ شده است.

اینکه مسئولان ورزش کشور به محض مواجهه با چنین اتفاقاتی بدون اینکه کوچک‌ترین قصور و کم‌کاری را به خود نسبت بدهند، ورزشکار مورد نظر را با القاظی نظیر «خائن» یا «وطن‌فروش» مورد خطاب قرار می‌دهند، دردی است که مدت‌هاست گریبان ورزش کشور را گرفته و امروز می‌توان عنوان کرد که مشکل اصلی ورزشکارانی که اینگونه جلای وطن می‌کنند بی‌کفایتی و سوءمدیریت همین مسئولانی است که به‌رغم ضعف‌های عمده در مدیریت ورزش هر روز اعتلا پیدا می‌کنند و بالاتر می‌روند، والا همه خوب می‌دانیم ورزشکارانی که می‌روند عاشق کشورشان هستند، ولی همین مسئولان ناکارآمد کار را برای‌شان به جایی می‌رسانند که رفتن را به ماندن ترجیح می‌دهند.

امروز در حالی یکتا جمالی از سوی مسئولان ورزش کشور کوبیده می‌شود که حتی یکی از این آقایان حاضر نشد به استقبال علیرضا یوسفی، وزنه‌بردار جوان کشورمان برود. وزنه‌برداری که سه نشان طلای مسابقات جهانی یونان را به دست آورد. یوسفی در غربت تمام به کشور بازگشت تا ثابت شود کسب چنین موفقیت‌هایی برای مسئولان ورزش کشور اصلا اهمیتی ندارد. مسئولانی که تمام تمرکزشان را روی فوتبال گذاشته‌اند و بقیه را به امان خدا رها کرده‌اند. امروز ورزشکاران ناشنوای ایران با کسب عنوان سومی المپیک ناشنوایان در راه ایران هستند، اما برای آقایانی که روز به روز پست می‌گیرند و بالا می‌روند، اصلا مهم نیست.

اما اگر خبر برسد که یکی از این ورزشکاران رفته، آن وقت تبدیل می‌شود به همان خائن و وطن‌فروشی که آقایان می‌گویند و مدعی می‌شوند که ما چیزی کم نگذاشتیم و چه کردیم و چه. آنچه در ورزش کشور در حال رخ دادن است یک فاجعه مدیریتی است که باید جلوی آن گرفته شود. ورزش ایران این روزها به جای ورزشکار به خونی تازه در رگ‌های مدیریتش نیاز دارد. به مدیرانی که درد ورزشکار را بفهمند و بدانند چگونه باید با نسل جوان برخورد و چگونه با او همراهی کنند، نه مدیرانی که با اظهارات سخیف و نسنجیده تنها هزینه‌سازی کنند برای ورزش و کشور و بعد از تلنبار شدن ناموفقیت‌ها و شکست‌های‌شان تازه ارتقای پست هم بگیرند برای اینکه ورزش کشور را بیشتر از قبل به سمت نابودی سوق دهند.

ورزشکار ایرانی عاشق کشورش است که اگر نبود با دست خالی به نبرد با رقبای تا دندان مسلح خارجی نمی‌رفت. ورزشکار ایرانی تا پای جان برای اعتلای نام و پرچم کشورش می‌جنگد. حال سؤال اینجاست؛ آقایان مسئول شما برای ورزش کشور چه کرده‌اید، شما که دم از خدمتگزاری می‌زنید برای ورزش چه کرده‌اید. این روزها هرچه جلوتر می‌رویم بیشتر به سوءمدیریت و ناکارآمدی شما پی می‌بریم. هر ورزشکاری هم که ایران را ترک می‌کند مثل تشتی است که از بام می‌افتد تا ناکارآمدی مسئولان ورزش کشور را فریاد بزند.

این روزها همه خوب می‌دانیم که دام‌های زیادی برای به تور انداختن ورزشکاران جوان کشورمان پهن شده، اما ظاهراً این مسئله مهم برای مسئولان ورزش کشور چندان اهمیت ندارد، در عوض آنها به حفظ صندلی‌های‌شان فکر می‌کنند و ایراد گرفتن از انتقادهای ورزشکارانی که با سختی زیاد خود را مهیای آورد گاه‌های سخت جهانی می‌کنند. در نگاه این مسئولان انتقاد ورزشکار زیاده‌خواهی است و رفتنش خیانت، آن وقت همین آقایان میلیاردمیلیارد پول بیت‌المال را به پای برخی می‌ریزند که کشور را در حساس‌ترین مواقع ممکن می‌فروشند. همان‌ها که دم از مردم می‌زنند، اما در ویلاهای لاکچری‌شان به ریش مردم و بقیه ورزشکارانی که سختی می‌کشند، می‌خندند.

خبر

اشرف رامین

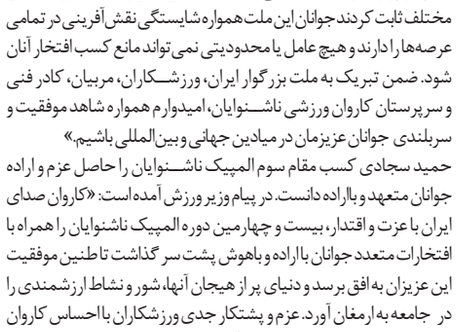

درخشش ایران در المپیک ناشنوایان

جلوه اراده و توانمندی ورزش

درخشش کاروان ورزش ناشنوایان ایران در المپیک تابستانی ۲۰۲۱، پیام‌های تشکر و قدردانی مسئولان کشور را در پی داشت. ورزشکاران ناشنوای کشورمان به بیست و چهارمین دوره المپیک تابستانی ناشنوایان در کاشیاس دوسول برزیل اعزام شده بودند و با کسب ۴۰ مدال رنگارنگ مقام سوم المپیک را به دست آوردند. نمایندگان باانگیزه و باغیرت ایران در حالی به برزیل سفر کرده بودند که هدفی جز کسب خوشرنگ‌ترین مدال‌ها نداشتند. از آنجا که دوره گذشته کاروان کشورمان مقام هفتم را از آن خود کرده بودند، قرار گرفتن در جایگاه سوم المپیک ناشنوایان عملکردی بی‌نظیر و درخشان محسوب می‌شود. او کراین (۱۳۹ مدال) و امریکا (۵۴ مدال) مقام‌های اول و دوم را کسب کردند و ایران با ۱۴ طلا، ۱۲ نقره و ۱۴ برنز (۴۰ مدال) مقام سوم را برای ورزش ایران به ارمغان آورد.

آیت‌الله سیدابراهیم رئیسی در خشش ورزشکاران ناشنوا را مایه افتخار مردم ایران خواند. رئیس جمهور طی پیامی از المپیکی‌های ایران تقدیر کرد: «کسب ۴۰ مدال رنگارنگ و رتبه سوم کاروان ورزشی کشورمان در مسابقات المپیک ناشنوایان مایه شادی و افتخار ملت ایران، به‌ویژه علاقه‌مندان به ورزش شد. این پیروزی و صعود چهار پله‌ای در جدول مدال‌ها، جلوه دیگری از اراده و توانمندی جوانان عزیز ایران اسلامی را به نمایش گذاشت. اینجانب این موفقیت ارزشمند را به ملت شریف ایران تبریک می‌گویم و از یکایک ورزشکاران، مربیان و دست‌اندرکاران ورزش ناشنوایان صمیمانه قدردانی می‌کنم.» رئیس مجلس شورای اسلامی نیز عملکرد المپیکی‌های ایران را جلوه‌ای از توانمندی ورزش کشور عنوان کرد. محمدباقر قالیباف در پیام تبریک خود تأکید کرد: «جوانان غیور کشورمان در قالب کاروان ورزشی بیست و چهارمین دوره بازی‌های المپیک ناشنوایان با اتکال به خداوند بار دیگر جلوه‌های درخشانی از عزت و توانمندی در عرصه رقابت‌های جهانی را به نمایش گذاشتند و دل مردم را شاد و خرسند کردند. این عزیزان با دستیابی به مقام سوم و ارتقای جایگاه جهانی و کسب چندین مدال رنگارنگ در رشته‌های مختلف ثابت کردند جوانان این ملت همواره شایستگی نقش‌آفرینی در تمامی عرصه‌ها را دارند و هیچ عامل یا محدودیتی نمی‌تواند مانع کسب افتخار آنان شود. ضمن تبریک به ملت بزرگوار ایران، ورزشکاران، مربیان، کادر فنی و سرپرستان کاروان ورزشی ناشنوایان، امیدوارم همواره شاهد موفقیت و سربلندی جوانان عزیزمان در میادین جهانی و بین‌المللی باشیم.»

حمید سجادی کسب مقام سوم المپیک ناشنوایان را حاصل عزم و اراده جوانان متعهد و بااراده دانست. در پیام وزیر ورزش آمده است: «کاروان صدای ایران با عزت و اقتدار، بیست و چهارمین دوره المپیک ناشنوایان را همراه با افتخارات متعدد جوانان بااراده و باهوش پشت سر گذاشت تا طنین موفقیت این عزیزان به افق برسد و دنیای پر از هیجان آنها، شور و نشاط ارزشمندی را در جامعه به ارمغان آورد. عزم و پشتکار جدی ورزشکاران با احساس کاروان صدای ایران، با توان فنی و تخصص آمیخته شد و با تعهد و تعصب به منصه ظهور رسید. موفقیت کاروان صدای ایران همواره در اذهان مردم قدرشناس و ورزش‌دوست ایران باقی می‌ماند و بر تارک ورزش می‌درخشد تا به عنوان الگویی از خواستن و توانستن به جوانان این مرز و بوم معرفی شود. به تک‌تک اعضای کاروان، مدال‌آوران افتخارآفرین، کادر فنی، سرپرستی کاروان و مسئولان فدراسیون ورزش ناشنوایان تبریک می‌گویم.»